

Aegidius

časopis farnosti svatého Jiljí

www.jirkov.farnost.cz

pro Jirkov a okolí

prosinec, 2014 (č.110)

Jirkovské seniorky

Adventní koncert Jirkovských senierek v kostele svatého Jiljí v Jirkově se uskutečnil o druhé neděli adventní. Další předvánoční koncerty jiných hudebních těles můžete navštívit v kostelech v Boleboři, Otvicích či Sušanech.

Pozvánky na prosinec a leden

* Adventní **koncert** a rozsvěcení vánočního stromu se uskuteční v **Boleboři** v neděli, 14.12. od 16:30 hodin před obecním úřadem. V kostele svatého Mikuláše zazpívá chomutovský ženský sbor Aurum. Pořádá OÚ Boleboř.

* Adventní **koncert** v kostele svaté Barbory v **Otvicích** se uskuteční v pátek 19.12. od 18:00 hodin. Jedná se o první „zkušební“ akci v tomto kostele po mnoha desítkách let. Kostel byl opravován a ještě není dovybaven patřičným mobiliářem - prosíme, abyste s tímto počítali.

* Mše svatá na **Květnově** bude 20.12. v 14 hodin.

* Otevřený kostel k prohlídce bude v **Sušanech** v neděli 21.12. od 15 hodin do 18 hodin. Od 15 hodin začne moderovaný **program s hudbou** - Schola R. Vondráčka. Občerstvení zajištěno.

* Na **Štědrý den** 24.12. bude kostel v Jirkově otevřen od 12 do 15 hod. **Možnost zpovědi** bude od 12 do 14 hodin v sakristii kostela.

* Ve **Strupčicích** bude vánoční mše v 22:00 hod. na Štědrý večer (24.12.). (25.12. mše nebude) Nedělní mše jsou jako obvykle v 10:45 hod.

* Mše svatá na Štědrý večer, tzv. **Půlnoční mše** se bude konat od 24:00 hod. v kostele svatého Jiljí v **Jirkově**. Zpěvem doprovodí Schola farnosti sv. Jiljí.

* V **Sušanech** bude vánoční mše svatá 26.12. ve 12 hod.

* **Bohoslužby** jsou v Jirkově každý den v 9:00 hod., kromě pátku, kdy je mše v 17:00 hod. a po ní společenství na faře (Výjimka: 19.12. mše již v 16:30). O svátcích a nedělích jsou mše v kostele, v ostatní dny na faře v kapli.

Socha svaté Barbory se po desítkách let vrátila na své místo - do hl.oltáře kostela v Otvicích

* Ve středu 31.12. na svátek sv. **Silvestra**, bude mše v 9:00 (v kapli na faře) a po ní následuje děkovná adorace a pro zájemce posezení u kamen.

* Na **Nový rok**, ve čtvrtek 1.1. 2014, bude mše svatá ke cti Matky Boží, Panny Marie a to v Jirkově (v kostele) v 9:00 hod. a ve Strupčicích v 10:45 hod. Tento den je závazný pro návštěvu bohoslužby.

* V neděli 4.1. bude v při mši v Jirkově a Strupčicích žehnána **tříkrálová voda, kadidlo a křída**, na označení a požehnání příbytků pro nový rok.

* V neděli 4.1. bude **Tříkrálová sbírka** v kostele na Katolickou charitu.

* 13. ledna 2014 je každý rok ve **Filipově** ve 4.00 hodiny ráno poutní mše. Autobus vyjíždí v po. 12.1. ve 23.00 hod od Stavebnin. Zájemci hlase se v sakristii.

* **Vikariátní setkání kněží** bude 8.1. v Jirkově, mše začne v 9:30 hod.

Adventní koncert Jirkovských senierek

Již druhým rokem se konalo představení pěveckého sboru Jirkovských senierek v zaplněném kostele svatého Jiljí. Spolu s ženami vystoupilo dětské uskupení **Zvoneček** (viz foto).

Při jednom setkání rodin předávám přítomným manželským párům Slovo života. Byla to tehdy slova Kristova: „Co jste učinili komukoliv, mně jste učinili.“ A vysvětluji hlavně rodičům, že to jejich malé dítě, to je malý Ježíš a že opravdu cokoliv mu dají, či nedají, dávají vlastně самому Ježíši. A tu přítomný táta pěti dětí se obrátí ke své ženě a povídá: „Mámo, ode dneška budeme muset s těmi svými Ježíšky lépe zacházet.“

K tomuto slovu života vyprávěl táta tři dětí svoji zkušenost. Naše nejmladší v noci nespala a plakala. Mě čekalo brzy ráno vstávání a služební cesta. Manželka byla již velmi unavená, tak jsem vstal ke kočárku, kde malá ležela a začal jsem kočárkem pohupovat. Ale moje snaha se mýjela účinkem. Malá plakala ještě hlasitěji. Ve zlosti jsem začal kočárkem houpat silněji. V tom mě napadlo Slovo života. Zarazil jsem se a v duchu povídám: „Pane, odpusť, že tady s tebou tak zlostně houpu.“ Sehnul jsem se do kočárku a vzal malou do náruče. Ta přestala plakat, přitulila se ke mně, položila si hlavičku na moje rameno a za chvíli spala. A já si uvědomil, že to malé děcko reagovalo na moji zlost jako nějaký citlivý barometr a jakmile jsem svou zlost odložil, byl klid.

Byl svátek svatého Mikuláše. Vypráví mi jedna maminka, že u nich byl též tento oblíbený a dětmi očekávaný host. Když odešel, přitulila se k ní její malá pětiletá Kristýnka s dárky v náruči a šťastně vydechla: „Maminko, ten svatý Mikuláš je tak hodný! A Ježíšek je ještě hodnější, ale lidé jsou pořád zlí, tak zlí, že ho tím nakonec zabijí! Ale on je tak dobrý, že se zase znovu narodí! A to jsou Vánoce!“ A maminka říká, že jí dojetím nad tou malou takřka vytryskly slzy. To pětileté děcko ví, co nám, dospělým, tak často uniká. Býváme zlí a tím skutečně zabíjíme Ježíše v sobě, jeho milost.

Jemu stačí náš úkon lítosti a on se znovu rodí v našich duších. Každé Vánoce nám tuto hlubokou pravdu vždy znovu a znovu připomínají.

Roční zúčtování: Za končící rok 2014 jsme v naší farnosti pokřtili 25 nových křesťanů, oddány byly 4 manželské páry, dále bylo 14 pohřbů, asi 470 mší (kromě Jirkova také ve Strupčicích, Sušanech, na Květnově, v Boleboři, ve Vinařicích, na Červeném hrádku, a ve dvou kaplích domovů duchodců). Svátost pomazání nemocných přijalo asi 60 bratří a sester. Významnou aktivitou byla realizace opravy venkovní fresky „Oplakávání Krista“ na kostele sv. Jiljí v Jirkově. Příští rok plánujeme vydání pamětního obrázku. Další velkou akcí byla oprava střechy, oken a podlahy v zatím nepřístupném kostele v Otvicích. V létě navštívil naši farnost náš biskup Jan Baxant z Litoměřic - při letní pouti a česko-německé bohoslužbě na Květnově. Na Květnově při podzimní pouti jsme si připomněli 25 let svobody spolu se saskými věřícími.

Mikuláš v Jirkově

Příprava 50-ti balíčků

Letošní rok se konaly hned dvě akce se svatým Mikulášem. Kromě tradiční návštěvy farnosti Mikulášem při nedělní mši svaté v kostele v Jirkově a Strupčicích přibyla akce Spolku přátel památek obce Strupčice. Jejich **dobročinnou besídku** na jirkovské faře navštívili ti, kteří chtěli přispět na opravu kostela svatého Marka v Sušanech. V obou případech dostaly děti dárkové balíčky a dospělí se dozvěděli více o osudech svatého Mikuláše, biskupa z Myry, patrona dobrých mravů- třeba to, proč má atribut: **tři zlatá jablka**. Na faře zahrála Schola R. Vondráčka a k zakoupení byly vánoční ozdoby od sušanských spolufarníků. Tímto děkuji všem, kteří se podíleli na obou akcích, připravovali balíčky a také těm, kdo dobrovolně přispěli na opravu kostela v Sušanech. Věřím, že z besídky na faře, se může stát jednou tradice pro potkávání lidí dobré vůle a to vždy za nějakým konkrétním účelem.

P.Mirek

Světlo adventního věnce postupně prozařuje náš všední život (A.Grün)

V adventu si do bytu dáváme adventní věnec, na kterém postupně rozsvěčujeme čtyři svíce, které symbolizují Ježíše Krista jako Světlo, které osvěcuje náš všední život. Adventní věnec je zároveň i symbolem věnce vítězů. Dáváme si jej proto do bytu s důvěrou v to, že se náš život ve spojení s Bohem zdaří, že Bůh scelí a narovná vše zlomené a nalomené v našem životě, že nakonec v našem životě zvítězí dobro, láska a světlo...

Vyhlížíme toho, který naplňuje naše nejhlubší touhy

V adventu vyhlížíme Toho, který osvěcuje a proměňuje náš život, a který naplňuje naše nejhlubší touhy. Náš život se ale může zdařit jen tehdy, jestliže hledíme na něco většího, na Boha, který přebývá v nás a mezi námi a spojuje nás navzájem hlouběji, než to dokážou naše city.

V adventu slavíme a očekáváme Kristův příchod. V tomto očekávání máme přicházet i k sobě samým. Máme vstoupit do vlastního srdce, v němž již Kristus přebývá. Když do něj dospějeme, pak zde zažijeme společenství s Kristem.

Očekávání Kristova příchodu má různé stránky.

Nyní, v tomto okamžiku, čekáme na jeho příchod do svého srdce. Očekáváme ale i jeho konečný příchod při konci světa. A čekáme také na jeho příchod během svého vlastního umírání. Když zemřeme, svět pro nás končí. Tak zažíváme ten příchod, na který nyní čekáme. A tak má Kristův příchod také co do činění i s naším umíráním. Jde ale o čekání plné naděje, takové čekání, které rozevívá doširoka naše srdce. Očekávání Ježíšova příchodu

v adventní době může naše srdce rozevřít a osvobodit pro to, aby v něm již dnes mohl přebývat Bůh. V adventní době říká Bůh každému z nás: „Neboj se, já jsem tě vykoupil, povolal jsem tě tvým jménem, jsi můj“ (Iz 43,1).

Adventní koncert ve Strupčicích

Druhou adventní neděli proběhl ve Strupčicích, v **kostele sv. Václava**, koncert vesnického ženského sboru **Silentium 24** z Března u Chomutova.

Poslechnout si koledy a užít si předvánoční atmosféru přišlo téměř šedesát místních lidí, ale také lidí z blízkého okolí. A zážitek to byl opravdu příjemný. Hudební doprovod si ženy připravily samy na několik nástrojů, některé jich dokonce během vystoupení vystřídal více. Zpěv byl většinou vícehlasý, a že byli lidé z poslechu nadšení, dokazoval jak velký potlesk, tak také to, jak se lidé pohupovali v rytmu právě zpívané písně. I oni měli příležitost si s tímto výjimečným sborem zazpívat. Vánoční píseň „Štědrý večer nastal“ v podání téměř profesionální zpěvačky a malého dítěte na klíně rodičů s mikrofonem byla naprosto okouzující. Pan Kinský, který tento sbor vede, mezi jednotlivými koledami připomínal vánoční zvyky a tradice a nakonec si zazpíval duet s jednou ze zpěvaček. *(z webových stránek Spolku)*

Adresa na přátele památek:

<http://www.spolekstrupcice.cz/>

Předseda – Jana Vargová

Místopředseda – Miroslav Rokoš

e-mail: spolekstrupcice@seznam.cz

číslo účtu: 2200656855/2010

Z deníku otce Jana Topenčíka

(výběr ze zápisků)

--- Ležel jsem v nemocnici v Boskovicích na jednotce intenzivní péče, po infarktu myokardu. Oslavil jsem tam Vánoce. Přiblížil se Silvestr a spolupacienti začali naříkat. Ne bolestí, ale nad tím, že neuvidí silvestrovský televizní pořad, protože z lůžka nesměli a na našem pokoji televize nebyla. Nechápal jsem to. Byly tam samé vážné případy, opravdu v kritickém stavu. Nikdo nevěděl, jak dlouho mu bude ještě srdce pracovat, tak jaký náрек nad tím, že nám uteče nějaký televizní pořad!? Měl jsem v nočním stolku malé tranzistorové rádio, na kterém jsem si „do ucha“, pouštěl večer Vatikán a tím jsem byl spojen s církví tam venku. Když jsem po českém a slovenském vysílání viděl ty smutné tváře spolupacientů, přeladil jsem na Prahu, kde byl nějaký program a chlapům to pustil. Vzali to, i když to nebyla televize, a aspoň jim to trochu zvedlo náladu. Na Nový rok, brzy ráno, k nám přivezli „přírůstek“. Tajemníka městského národního výboru s čerstvým infarktem.

První otázka pacientů, když byl schopen komunikovat, byla: „Jaký byl televizní Silvestr?“ Jeho odpověď je překvapila. „Chlapi, nemáte čeho litovat, bylo to pod psa. Já si myslím, že ten můj infarkt byl také z toho, jak jsem se v noci rozčiloval! Byla tam například zpěvačka (XY) ale byla tak oblečená, lépe řečeno neoblečená, že jsem si řekl: Děvče, máš tak krásný hlas, tobě není třeba, abys vystavovala své tělo. Já jsem sice ateista, ale co je moc, to je moc. V podobném tónu se předváděly i ostatní účinkující ženy. Samé maso! Připadal jsem si jak v řeznictví, jen tam scházely cenovky, kolik stojí kilo!“ A tato recenze spolupacientům stačila.

Když jsem večer o půl osmé vytahoval ze stolku rádio, povídá jeden pacient: „Pane faráři, nechte to hlasitě, snad také můžeme slyšet, co říká Svätý otec!?“ A tak ten večer poslouchala Vatikán celá JIPKA, i ten soudruh tajemník. Další večery už to bylo normální a to bylo vlastně díky jednomu nepodařenému televiznímu programu.

Který dar nás nejvíc potěší?

Přicházejí Vánoce – čas dárků!

V době vánočních svátků se často v myšlenkách vracíme do svého dětství. Vybavují se nám vzpomínky na slavnostní chvíle v rodinném kruhu, rostoucí napětí při rozdávání dárků, znovu si připomínáme tajuplnou atmosféru tiché noci... Snad nikdy nezapomenu na jeden zážitek, který rád vyprávím svým dětem u štědrovečerního stolu.

Vyrostl jsem v rodině obchodníka, kde jsme se už jako děti musely hbitě ohánět. Nejvíc práce jsme měly každým rokem o vánočních svátcích. Ale na Štědrý den zavládla slavnostní nálada. Večer se pak celá rodina sešla u svátečního stolu.

K večeři jsme zvali také naše přátele. Zvláště si vzpomínám na jednu vdovu, která přišla za války o svůj domov a našla u naší rodiny přístřeší. Říkali jsme jí teta Klára. Na Štědrý večer byla vždy přizvána k nadílce.

Čekání na dárky mi vždy připadalo strašně dlouhé. Ještě jedna píseň, ještě jedna modlitba a konečně je tu nadílka. Velký stůl, na kterém ležely dárky, byl přikryt ubrusem. Jako nejmladší jsem mohl začít s jejich rozbalováním. Ještě dnes vidím před sebou svůj první dárek. Byla to krásná skříňka s nářadím, kterou mi tatínek vyrobil. Dříve než jsem mohl tatínkovi poděkovat, podala mi také teta Klára svůj dárek – jasně červený bagr. Byl jednoduchý, z umělé hmoty, neměl dálkové ovládání ani motor, ale ta červená barva mě naprosto fascinovala.

Tato hračka mě natolik upoutala, že jsem si jedinečného dárku, který mi vyrobil tatínek, až do konce večera vůbec nevšímal. Teta Klára byla úplně dojata mým nadšením. A tak jsem byl celý Štědrý večer bagristou. Úplně jsem se zamiloval do té plastové hračky a nemohl se od ní vůbec odtrhnout. Myslím, že jsem si bagr vzal s sebou i do postele. Hrál jsem se s ním každý den, ale brzy se mi pokazil. Byl jsem z toho velmi smutný.

Až po několika dnech jsem si vzpomněl na skříňku s nářadím, dárek od tatínka. Po celou tu dobu ležela pod vánočním stromkem. Vytáhl jsem ji a obdivoval její masivní, kvalitní dřevo s uměleckým kovááním. Každý kousek nářadí byl pečlivě upevněn v patřičných přihrádkách. Celá skříňka byla nalakovaná a opatřená zámkem – úžasné, nádherné dílo! Až v této chvíli jsem si uvědomil, kolik času a námahy to muselo tatínka stát, aby mi mohl dát takový dárek. Ráno v šest hodin odcházel do obchodu a málokdy se vrátil před osmou večer. Potom zase hned zmizel ve své pracovně. Dárek mi musel tedy

vyrábět po nocích! Tolik jsem pro něj znamenal, že mi obětoval hodiny svého spánku. A já jsem si jeho dárku nevšímal. Smutně jsem šel za tatínkem. Teprve teď jsem mu pověděl, že se mi jeho dárek opravdu líbí. Moc toho neřekl. Pohladil mě a dal mi radu, abych brzy začal s náradím něco kutit. Pociťil jsem velkou úlevu.

Také my možná zapomínáme na jeden vzácný dar. Je určen každému z nás a je životně důležitý. Bůh ve své lásce daroval lidem svého Syna – Ježíše Krista. Poslal ho na zem, aby nám otevřel cestu k plnému životu. Ježíš zemřel za naše hříchy, aby nás zachránil pro věčný život. Bůh nám dal to nejdražší. My se však mnohdy zabýváme jen bezcennými věcmi a přitom nám tento pravý a jedinečný dar uniká. Měli bychom si včas uvědomit, co je pro nás skutečně hodnotné, ne až tehdy, když poznáme, že nás stejně tento svět nemůže uspokojit. Mohlo by být totiž pozdě. Život je příliš krátký na to, abychom mohli ztrácet čas neužitečnými věcmi.

Mou dobrou zprávu hlásej,
vrátí se den, kdy píseň zní.
Mou dobrou zprávu hlásej,
vítež čas vánoční.

Pojď úvozem i strání,
pojď, vím už kam se dát,
teď hvězdná zář nás chrání
a v dálce slyším hrát.
Aleluja !

Vánoce zůstanou chudé, pokud nám půjde jen o krásné dárky. Hodnotu dostanou pouze tehdy, když přijmeme do svého života Ježíše, který byl poslán jako Boží dar pro tento nešťastný a tápající svět. Ježíš je darem od Boha, nad který není nic vzácnějšího, protože naše naděje je jen v něm. Nechme si o těchto Vánocích ničím zastřít jejich duchovní poselství.

Podle BTM

Dál půjdem cestou známou,
jít s námi každý smí
k té stáji kryté slámou,
kde dítě malé spí.
Aleluja !

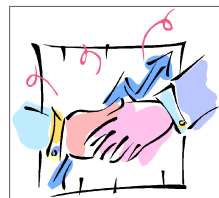
Mou dobrou zprávu hlásej,
vrátil se den, kdy píseň zní.
Mou dobrou zprávu hlásej,
vítež čas vánoční.

(Spirituál)

Sváteční přání - Kdo děkuje, mívá víc než ten, kdo prosí.

Za rabínem příběhl silně rozčilený obchodník a vyprávěl, že naproti jeho krámku přes ulici otevřeli velkou prodejnu, která ho přivede ke krachu. Obchodníkova rodina prý vlastní krámek celé století, a přijít teď o něj je zničí, protože on nic jiného neumí. Rabín řekl: „Když se budeš majitele prodejny bát, budeš ho nenávidět. A nenávist přivodí tvůj konec.“ „Co mám dělat,“ ptá se zoufalý obchodník. „Každé ráno vyjdi na chodník před svůj krámek, požehnej mu a popřej, ať se mu daří. Potom se obrať k té prodejně a požehnej také jí.“ „Cože? Žehnat svému rivalovi a původci své zkázy?“ „Každé požehnaní, které mu dáš, se od něho odrazí a vrátí se ti jako dobro. Každé zlo, které mu budeš přát, tě bude ničit.“ Po půl roce se obchodník vrátil, aby oznámil rabínovi, že krámek musel zavřít, jak se obával, ale že je teď vedoucím velkoobchodu a daří se mu lépe než předtím.

O tom jsou také sváteční dny: vyjít před své krámkou a podívat se na své soky. A přát jim dobro! Věřte, že se odrazí zpět k vám!

Našel jsem krásný text jednoho blahopřání či požehnání z Jeruzaléma:

Jestliže jsi dnes ráno vstal a cítíš se víc nemocný, než zdravý, dostalo se ti víc požehnání než milionům těch, kteří tento týden nepřežijí.

Jestliže jsi dosud nezažil hrůzu války, osamělost ve vězení, agonii mučení nebo svíravou bolest hladu, jsi na tom lépe než 5000 milionů lidí ve světě.

Jestliže se můžeš zúčastnit shromáždění věřících beze strachu z pronásledování, mučení a smrti, dostává se ti více požehnání než třem miliardám lidí ve světě.

Jestliže máš v ledničce jídlo, jsi-li oblečen, máš-li střechu nad hlavu a místo na spaní, jsi bohatší než 75% lidí ve světě.

Jestliže máš tolik peněz, že můžeš dát pár drobných někde na miskou, patříš mezi 8% nejbohatších lidí ve světě.

Jestliže můžeš někoho vzít za ruku, obejmout ho, nebo se alespoň dotknout jeho ramene, dostává se ti požehnání, protože tak nabízíš uzdravující dotek.

Jestliže můžeš přečíst nebo slyšet toto poselství, dostal jsi dvojí požehnání: někdo na tebe myslí a ty ses to dozvěděl; dvě miliardy lidí neumějí číst a psát.

Spočítej všechna svá požehnání a připomeň všem, z čeho je možné se radovat.

(Podle: Ranní zamyšlení – KNA)

Blíží se vánoční čas a téměř v každém kostele začínají kostelníci a jejich pomocníci skládat historické betlémy. Je to ve velké většině dědictví po předcích. Nicméně řemeslo "betlémaře" nevymřelo ani dnes. V roce 2013 jsme s jirkovskými poutníky

navštívili pohyblivý betlém v Brně u Kapucínů s Moravskou vesničkou. Řezbář, pan Mužík, který se nám tehdy věnoval, začal před 20-ti lety a na betlému pracuje dodnes. Jeho touhou je, aby všechny figurky byly pohyblivé. Ale i v našem kraji najdeme podobného nadšence a šikovného řezbáře. Je jím pan Fiala z Chomutova. Jeho betlém, který je narozdíl od kostelních sestav, k vidění celoročně, najdete v centru Chomutova, konkrétně v muzeu v budově radnice (viz foto).

Betlémář Josef Fiala se narodil v Praze, ale už od svého dětství žije v Chomutově. Původním povoláním valcír trub ve VTŽ Chomutov, posledních téměř dvacet let jezdí s autobagem. Vyřezávání figurek do betlémů se věnoval ve volném čase. V listopadu r. 1995 přinesl do muzea prvních 101 figurek, z toho sedmatřicet se pohybovalo (betlém poháněly elektromotorky používané pro pohon stěračů nákladních automobilů). Během dalších let přidával vždy po jednom stole, až se jeho dílo rozrostlo do úctyhodných rozměrů. Betlém měří 8 x 1,5 m a má 444 figurek. Zvláštností Fialova betlému je, že se zde objevují také význačné stavby Chomutovska – hrad Hasištejn, kostel Nanebevzetí P. Marie, městská věž a dnes již zaniklý hlubinný důl Jan Žižka.

Cenné je na Fialově betlému především to, jakým způsobem prezentuje stará řemesla: pekaři, skláři, zedníci, kameníci, tkalci, košíkáři aj. Vždy dbal na to, aby staré přístroje byly vyrobeny přesně podle skutečnosti. V celkem 37 venkovských a městských výjevech přibližuje život na vesnici a ve městě. Naplno jede katr, horníci dřou v dole, kameník v lomu si přihýbá z láhve, farář žehná svatečkanům. Člověk neví na co se dřív dívat a děti netrpělivě čekají, kdy dřevaři konečně přeříznou kládu a chlap rozštípe načaté poleno. Chcete-li vidět víc, vydejte se do chomutovského muzea. (podle webu Muzea)

Citát na prosinec: „Dobrota sahá hlouběji než nejhlubší zlo.“ (P.Ricoeur)